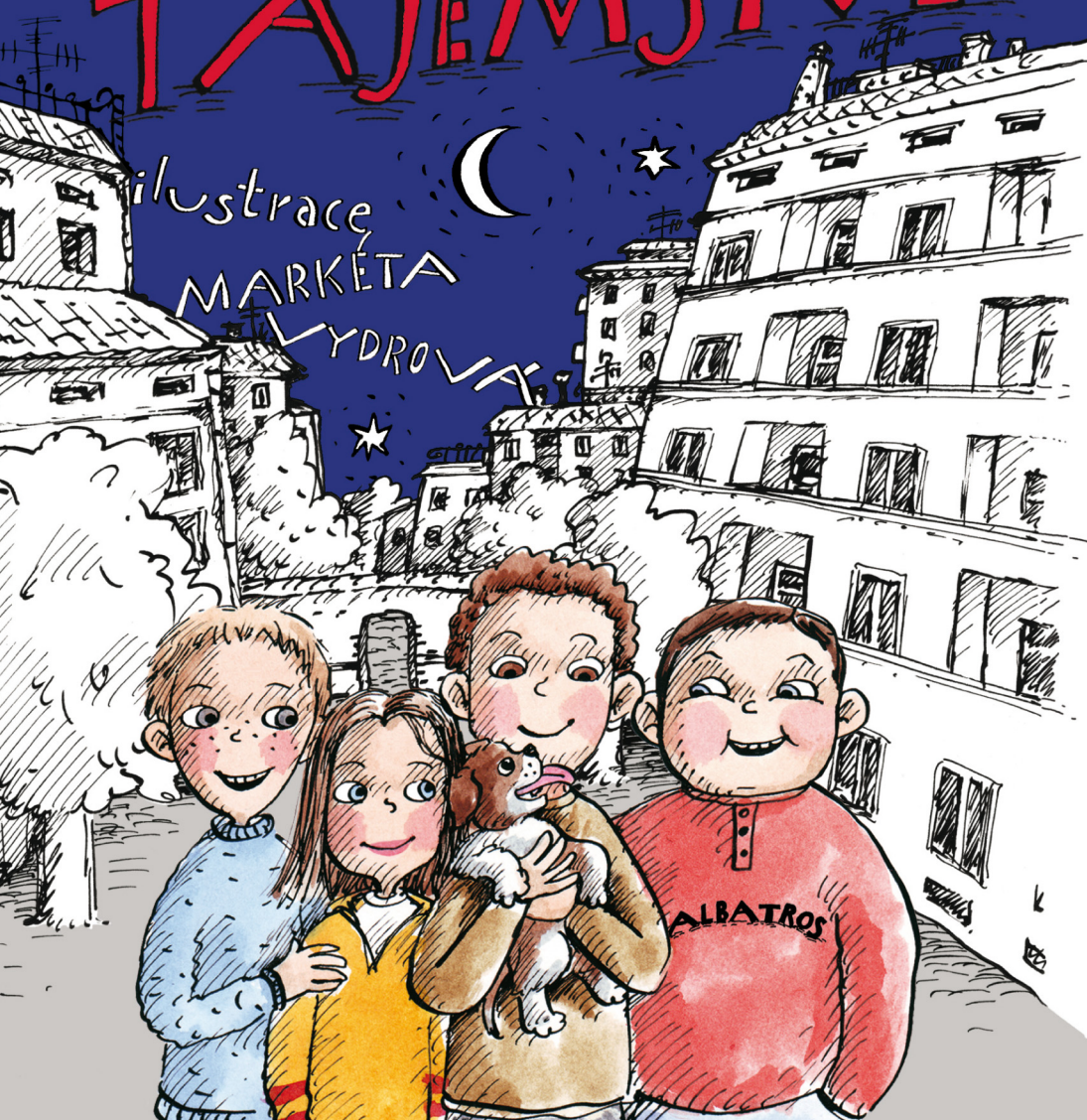

MICHAELA FIŠAROVÁ

NAŠ DVŮR
MÁ
TAJEMSTVÍ

ilustrace
MARKÉTA
LYDROVÁ

Michaela Fišarová

NÁŠ DVŮR
MÁ
TAJEMSTVÍ

Ilustrovala Markéta Vydrová

Albatros

Ondráškovi a Jiříkovi

© Michaela Fišarová, 2015
Illustrations © Markéta Vydrová, 2015
ISBN 978-80-00-04078-3

NÁŠ DVŮR MÁ TAJEMSTVÍ

Zabzučel domovní zvonek. „Půjde Ondra ven?“ ozvalo se.

„Nejsem doma,“ naznačuju šepem mámě.

„Za chvílku je dole, Johanko,“ slyším ji říkat do mluvítka.

No to snad ne!

Šklebím se u počítače a pitvořím se: „Za chvílku je dole, Johanko! Půjde s tebou strašně rád, bude si s tebou totiž házet míčem! Nebo klidně dělat plno jinech pitomejch holčičích věcí, on je s tebou strašně šťastnej...“

„Kamaráde, vypni už ten počítač a jdi na chvíli na vzduch,“ říká mamka ze dveří do pokojíčku.

„Mám to rozehraný,“ odpovím jí normálním hlasem (rozhodně nekňourám).

„Nekňourej (!) a koukej to vypnout a mazat ven! Říkám to naposled, nechťej, abych ti to zase na víkend zakázala.“

„Fajn, ale až mě chytěj poldové, tak za to můžeš TY!“

„Poldové?“ diví se maminka.

„Chtěl jsem dokončit aspoň tohle kolo, teď je celá práce nanic.“

„Tak to jsem nevěděla, že jsi pracoval! Já tě asi pořádně zapřáhnou, abys věděl, co je práce!“

Šourám se do předsíně pro boty. Bude mi deset! Desetiletej kluk se radši bude nudit, než aby si hrál s Johankou. A vůbec, já se rozhodně NENUDÍM!

Vyjdu před dům. Stojí tam, mrňavá, rozesmátá, a v ruce má MÍČ!

„Hele, říkal jsem ti minule, ať už na mě nezvoníš. Jestli příště zazvoníš, stejně nepříjdu, tak už nikdy nezvoň, jasný?“

„A proč jsi teda teď přišel?“

„Sem nepřišel za tebou, já si tady jen tak chodím.“

„Aha.“

Je ticho. Loupu omítku z baráku a ona si hází míčem o zem.

„Nepůjdeme zase na dvůr?“ ptá se a furt bouchá tím míčem o zem.

„Mně je to jedno, třeba,“ říkám.

Přemýšlím o té rozehrané hře. Seberu dva kamínky a hodím je směrem ke klouzačce. Jednou trefím.

Johanka chytí míč do náruče a vydává se zpátky do domu.

Naše dva domy jsou spojené hnusným tmavým špinavým sklepem plným ještě hnusnějších a špinavějších věcí na vyhození. Dřív tam prý bylo uskladněné uhlí. Mamka říká, že když byla malá naše babička, topili v domě všichni v kamnech. Kdybych prý žil tenkrát, tak bych místo hraní na počítači nosil domů ze sklepa uhlí a všechny srandičky by mě přešly.

„Tak jdeš?“ ozývá se Johanka z chodby ke sklepům.

Beze mě se tam totiž bojí. Prostě holka!

Musíme projít kolem všech dřevěných kójí, který většinou nemají zámky a jejich laťkový dvířka se v průvanu trošičku otvírají a vržou. Já z toho samozřejmě vůbec žádný strach nemám, ale stejně jsem rád, když dojdeme za roh k okýnku do dvora. Na něm máme totiž položený klíč. Pak už stačí jen tím klíčem odemknout a jsme na dvoře mezi domy.

Je tam tráva a pár stromů, stará lavička a rezavá prolézačka, na kterou se dá pověsit za ruce a o který maminka říká, že je to klepadlo na koberec. Nikdy jsem tam ale nikoho koberec klepat neviděl.

„Budeme si házet?“ ptá se Johanka.

Pokrčím rameny, jako že je mi to fuk.

Chvíli si házíme. Pak mě to přestane bavit.

Skočím na zídku a sednu si. Vždycky když nemám co dělat, sedím na ní a rozhlížím se okolo. Je z ní pěkně vidět do dalších dvorků.

Johanka stojí pode mnou, tak vysoko nevyskočí.

Na holku je docela hezká. Teda, ne že by se mi holky nějak zvlášť líbily, ale Johanka celkem ujde.

„Víš, že budu mít doma křečka?“ říká a hodí míčem takovou perdu, že zalapám po dechu a svalím se po zádech ze zídky.

„Dobry?“ volá za mnou se smíchem.

Sedím na bobku schovaný za zdí a nechce se mi vůbec vylézt a ukázat se jí. Takovej trapas! Bude se mi smát, že jsem žuchnul dolů jako shnilá hruška.

Vtom dostanu nápad.

Zůstanu příkrčený, aby mě neviděla, a lezu pořád dál podél zdi až na konec sousedního dvora, kde se rychle schovám do obrovského rozrostlého keře.

„Jsi živěj?“ volá zase a už se nesměje. „Ondro, ozvi se, nech toho!“

Jsem pořád v tom keři a ani nedutám.

„Vylez, nebo dojdu pro mámu!“

Na to ti neskočím, myslím si. Víím, že mě chce jen nachytat, že pro mámu nepůjde. Ani se nepohnu, ale už mě brní levá noha.

Konečně se vydrápe na zídku. Vidím ji, jak kouká na druhou stranu za zed' a nechápe, kam jsem zmizel. Pak jí to dojde. Seskočí do cizího dvora a našťavaně volá: „Ondřej, vylez! Kde jsi?“

Že je naštvaná, poznám podle toho, že mi začne říkat Ondřeji.

Proběhne kolem keře dál. Ani si mě nevšimne. Přeleze plot a zmizí na dalším dvoře.

Vylezu z křoví a směju se. To jsem ji dostal! To má za tu perdu míčem. Teď budu samozřejmě dělat, jako že jsem se svalil schválně, abych ji nacytal. Taky budu předstírat, že to vůbec žádná perda nebyla.

Rozhlížím se, a nikde ji nevidím. Přeběhnu asi tři další dvorky, Johanka nikde. Hledám ji v každém křoví, koukám na stromy a za zídku a pořád volám.

„Johanko!“

Otvírám popelnice, lezu pod starý prkna, přelézám plůtky mezi dvory a zase volám.

„Johanko, vylez, už to není žádná sranda!“

Na druhý straně dvorů někdo s bouchnutím rozrazí zadní dveře od domu. Rozběhnu se tam, ale to jen nějaký starý pán vynáší smetí.

„Neviděl jste takovou malou holku?“ ptám se ho.

„Co takhle pozdravit, mladej?“ zahartusí.

„O malý holky se nestarám!“ Praští víkem od popelnice a zmizí v domě.

„Johanko, vylez, nebo půjdu pro mamku!“

Vím ale, že pro mamku jít nemůžu. Zlobila by se na mě, že se jeden druhému takhle schováváme. Nemá ráda, když jsem venku sám. A taky se vždycky rozzlobí, že prý dělám pořád nějaký blbiny.

Přelezu zase všechny ploty a přeskočím zídku. Ještě jednou prohledám všechny dvorky. A pak najednou nevím, co dál. Mám strašnej vztek. Nadechnu se a polknu slzy.

Stmívá se. Začnu se pořádně bát.

Sednu si na klepadlo, klackem reju v zemi, ale přitom se pořád rozhlížím kolem. Co se jí mohlo stát?

Začnu si představovat ty nejděsivější věci a najednou mi připadá, že z každého rohu dvora na mě někdo kouká. Už už se zvedám, že uteču domů, když z dálky uslyším zapískání na prsty.

Johanka! poskočím radostí.

Johanka je totiž jediná holka, co znám, která umí pískat na prsty.

Zvuk se ozývá zevnitř jednoho z domů, které obklopují naše území. Jdu tím směrem. „Johanko!“ volám co nejtisším hlasem u jednoho z domů.

„Tady jsem,“ zasyčí a já uvidím, jak se dole při zemi objeví ze zamřížovaného okýnka její ruka a zamává. Pak uslyším žuchnutí a je ticho.

Rychle přiskočím k okýnku a volám do tmy.

„Johanko, jsi tam?“

„Jo,“ ozve se zevnitř.

„Je to hrozně hluboko, musela jsem vylézt na nějaký starý krabice, abych vůbec dosáhla k oknu!“ Zdá se mi, že trochu brečí.

„Co tam děláš?“

„Chtěla jsem se ti taky schovat, tak jsem vešla do tohohle domu.“

„A co děláš tam dole?“

„Šel nějaký člověk, tak jsem se začla bát a zalezla jsem před ním pod schody. Jenže on šel dolů do sklepa, tak jsem se schovala sem. Když odešel, chtěla jsem vylézt, ale dveře už nešly otevřít. Myslela jsem, že jsi už odešel!“ rozbřečela se.

„Neodešel jsem!“ To, že už vlastně málem jo, jí neřeknu.

„Můžeš mi otevřít?“

Šourám se ke dveřím od domu. Sejdu po schodech ke sklepu a lomcuju zamčenýma dveřma. Pak si všimnu, že vysoko na dveřích je zástrčka, která se dá vysunout, jenže na ni nedosáhnu. Vrátím se na dvůr.

„Za chvíli ti otevřu,“ zavolám do okýnka.

Rozhlížím se po dvoře, už není skoro vidět. Najdu starý kyblík, který dotáhnu ke sklepu a postavím se na něj. Se zástrčkou nejde ani pohnout.

Vyběhnu zase ven a do okýnka znova zavolám: „Za chvíli tě už fakt otevřu!“

Seberu kámen a vrátím se na kyblík. Bouchnu do zobáčku té zástrčky. Pohne se. Pak znovu a za chvíli už jde dokonce posunout jenom rukou. Jsem uvnitř.

Johanka tam sedí na krabici v jednom z otevřených sklepů a popota huje. Tak rád ji vidím!

„Dík,“ řekne a po chvílce dodá: „Víš co? Nebudeme se už schovávat, jo?“

Přikývnu. „Pojď, musíme rychle domů, nebo bude pořádnej průšvih!“
„Počkej,“ chytí mě za rameno. „Je tu nějaký zvíře.“

„Cože?“

„Někde tu něco kňučelo. Myslím, že ho sem přitáhl ten člověk, co jsem se před ním schovávala.“

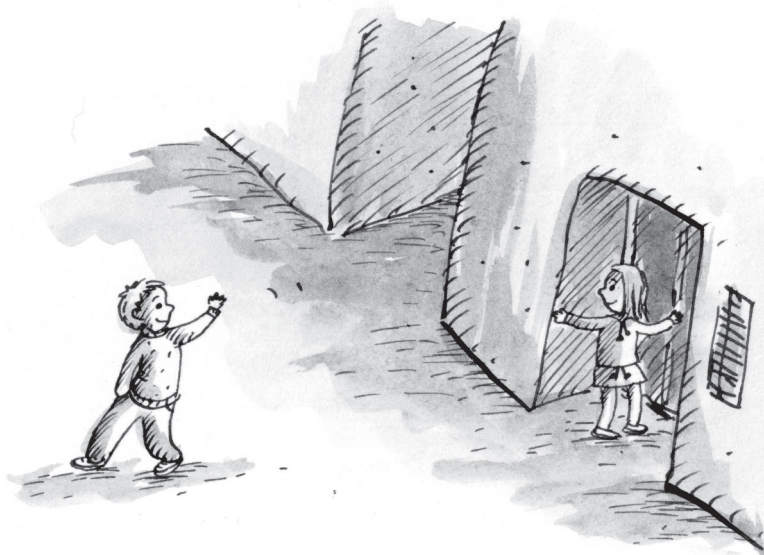
„Johanko, jdeme domů, máma se zblázní!“

„Počkej chvílku, slyšíš?“ obrací se ke mně. Ani nedýcháme. Z vedlejšího sklepa se ozývá škrábání a kňučení.

Sklep je zamčený, na dřevěných laťkách visí obrovský zámek.

„Možná by se tam dalo vlézt horem.“ Mezi stropem a prkennou stěnou je velký kus místa. „Teď už musíme jít, přijdeme sem zítra, až bude světlo.“ Táhnu Johanku pryč.

„Přijdeme zítra,“ volá Johanka potichu skrz laťky zamčeného sklepa na to zvíře. Teda podle ní je to zvíře.

Rychle přelezeme ploty i zídku. Na náš dvorek seskočíme právě ve chvíli, kdy přichází maminka.

„Kde jste tak dlouho? To jste si nevšimli, že už je tma? Hlavně že se vám nikdy nechce ven, a pak vás člověk nemůže dostat domů.“

Bere do ruky telefon a vytáčí číslo. „Hani, byli pořád u nás na dvoře, už je vedu domů. Neboj, Ondra Johanku doprovodí až ke vchodu. Skoč s Johankou domů a pak se hned vrať.“

Doprovodím Johanku před dům.

„Ahoj, tak zítra.“

„Ahoj.“

Mezi dveřma se ještě otočí a zavolá za mnou: „Teda jestli na tebe můžu zazvonit!“ a usměje se.

Taky se usměju. „Můžeš,“ zavolám přes rameno.

Jde přece o to zvíře ve sklepě, řeknu si jen tak v duchu pro sebe.

NEDĚLNÍ OBĚD

Je neděle. Obléknu se rychle, ani počítač nepustím.

„Ty už jsi vzhůru?“ diví se maminka. „A dokonce oblečený! Co se to děje?“

„Ale, už mi nějak nejde spát.“

Nechci hned říkat, že asi půjdu ven, aby to nebylo divný. Nasnídám se a pak se s tatínkem koukám na fotbal.

„Co sebou pořád tak šiješ, to nevydržíš chvílku v klidu?“ ptá se mě táta, když poskakuju na velikým hopsacím míči sem a tam.

Kdy asi Johanka zazvoní? přemýšlím. Říkala před obědem, nebo po obědě?

„Doufám, že na mě nezazvoní zase Johanka, ať jdu ven,“ řeknu schválně dost nahlas, aby to zaslechla mamka až v koupelně.

„Neměj strach, dneska pro tebe nepřijde, jedeme na oběd k babičce,“ ozve se z koupelny.

Cože? Srdce se mi rozbuší.

„K babičce?“ zeptám se jakoby nic.

„Co se tak divíš, prosím tě?“ Asi to jakoby nic nezní. „Copak jsi zapomněl, že budeš mít narozeniny? Chce ti přece popřát!“

„Nemůže mi popřát jindy?“ Marný pokus.

„Neplácej a najdi si ty lepší kalhoty, co jsi měl v pátek ve škole. A vezmi si tu modrou košili, ať ti to sluší.“

Brr, otřepu se při představě, jak jedeme k babičce a mně to strašně sluší. Nesnáším mít na sobě knoflíky, NENÁVIDÍM košile!

„Ach jo,“ řeknu schválně nahlas.

Oči ale vyvrátím nahoru, až když mě nikdo nevidí. To mám totiž zakázaný. A taky nechci už poněkolkátý slyšet hloupou vymyšlenou historku o chlapečkovi, který to s těma očima pořád dělal, kdykoliv se mu něco nelíbilo, a pak mu to zůstalo, a místo aby se díval na krásný svět kolem sebe, tak si viděl celý život už jenom do hlavy. Mimochodem, tahle příhoda je od naší babičky, zrovna od té, kam jedeme dneska na oběd.

„Johanka říkala, že bude mít křečka...“, zavedu v autě pro změnu zase hovor na domácí zvíře. „Já nemám nikoho. Ani rybičky, ani bráchu!“

Maminka se zhluboka nadechne a podívá se na tatínka, který dělá, že se pekelně soustředí na jízdu.

„To už jsme dlouho neslyšeli,“ vzdychne maminka a zase se podívá na tatínka.

„Křeček smrdí!“ podotkne tatínek a pustí rádio.

„Pes nesmrdí.“ Tak lehce to nevzdám.

„Taky smrdí, když se o něj nestaráš. Musíš ho pravidelně venčit, chodit s ním ven v noci, vstávat brzo ráno. Když je to štěňátko, musí se pořád hlídat, všechno okusuje, všude čůrá... Myslíš, že bys zvládl každý den vstávat alespoň o půl hodiny dřív a chodit s ním ještě před školou ven?“

„Zvládl!“

„V zimě i v dešti? To říkáš teď. Vím dobře, že by ti to tvoje nadšení vydrželo tak týden!“

„Chodil bych s ním!“

„Nechodil!“

„To teda chodil!“

„Nechodil a dost! Nakonec by všechno starání bylo na nás s maminkou.“

Vyvrátím oči v sloup. Táta to vidí ve zpětným zrcátku. To mě nenapadlo.

„Nedělej mi laskavě za zády ty obličej!“

„Ty děláš zase to s těma očima?“ ptá se maminka. „Pamatuješ si, co babička vyprávěla o tom chlapečkovi, co ho kdysi znala?“

„Pamatuju,“ zamručím a málem to s těma očima udělám znovu.

Hovor o psovi tím pádem asi skončil, ale tatínek ještě dodá větu, kterou už jsem taky slyšel asi tak stokrát. Zřejmě aby bylo úplně jasno.

„Až se budeš o sebe starat sám, poříd si psy třeba dva.“

Pak už jenom jedeme, hraje rádio a já přemýšlím, jestli na mě Johanka už třeba doma nezvoní. Snad nepůjde do toho sklepa beze mě? Kdo by jí odemknul, kdyby ji tam zase někdo zavřel? A co to zvíře v krabici? Bude tam ještě?

Babička mává z okna, když parkujeme.

„Nezapomeň dát babičce pusinku,“ dlobune do mě mamka. Už abych měl tu pusinku za sebou.

„Tak vítejte!“ volá babička mezi dveřma. „Ty můj kluku!“ (Pusinky dostanu hned čtyři, takže ani nemusím dávat tu svou.)

K obědu je svíčková. Je to to nejlepší jídlo. U babičky si vždycky můžu dát do omáčky brusinek, kolik chci. Nesnáším šlehačku, tu tam nechci nikdy. A přidám si dva knedlíky.

„To maso ale dojíš!“ ukazuje maminka na můj kraj talíře, kam jsem odsunul na hromádku všechno to zkožlávý.

„To je zkožlavý!“ řeknu.

„Co že to je?“ ptá se babička.

„Zkožlavý,“ vysvětluje maminka. „On tak říká tlustýmu masu.“

„Vždyť to není vůbec tlustý!“ začne mi babička SVOU vidličkou přehrabovat v talíři tu hromádku masa.

Otřepu se a zašklebím.

„Nech toho a koukej to dojíst, je to dobrý a je v tom síla! Tu potřebuješ!“ zahartusí tatínek.

Kousek si vezmu, ale nejde to ani spolknout. Pak dostanu nápad! Narvu si do pusy postupně všechno. Trochu dám pod jazyk, trochu nechám po stranách.

„Jdu čúrat,“ zablekotám a mažu pryč od stolu.

Už už to hodím do záchoda, když vtom si vzpomenu na Johanku a to zvířátko v krabici. Vezmu toaleták a všechno do něj vyplivnu. Schovám si to do kapsy u kalhot a jakoby nic se vrátím k obědu.

„Tak můžu popřát tomu našemu velkému klukovi?“ ptá se babička a na obličej mi přistanou další tři pusy. A to jsem ještě ani nic nedostal!

Odhází na chvíli pryč a pak se vrací s balíčkem za zády a usmívá se. Dá mi do ruky zabalený dárek a zase dostanu pusy. Už je ani nepočítám.

„Hodně štěstí a zdraví, už jsi velikej kluk!“

„Tak poděkuj,“ dloubne do mě maminka.

Nevím přesně, za co mám děkovat, jestli za to, že už jsem velkej kluk? Pak mě napadne, že asi za ten dárek, jenže když stejně nevím za co?

„Rozbal to!“ pobídne mě babička a zase se usmívá.

Trhám papír se zelenými koníčky a vybaluju dárek.

„Děkuju,“ špitnu a koukám na tlustou, hodně, hodně tlustou encyklopedii pro malé školáky.

„Tady najdeš úplně všechno. V té knize je odpověď skoro na každou otázku!“

Držím v ruce tu knihu a představuju si, jak by to bylo prima, kdybych si rozbalil místo knihy třeba klec nebo akvário. Pak by bylo jasný, že na mě doma čeká aspoň křeček.

„Vidíš,“ ukazuje mi tatínek, „tady si můžeš přečíst třeba všechno o domácích zvířátkách.“

Že by uhodl, na co myslím?

Otevře dvojstránku domácích mazlíčků.

„Péče o ně,“ předčítá. „Tady se dozvíš, co všechno takový zvířátko potřebuje a že není vůbec jednoduchý se o něj dobře postarat.“

Dotknu se prstem obrázku morčete a vzdychnu.

Tatínek otočí stránku. „Jak se správně starat o pejska,“ předčítá zase nahlas.

Vezmu mu knížku z ruky a sednu si s ní do kouta.

„Vidíš, říkala jsem ti, že je to dobrý dárek, že bude nadšený,“ říká maminka směrem k babičce. „Alespoň chvíli nebude koukat do té bedny,“ dodává tatínek a jde si pustit televizi.

„Každý pes potřebuje dostatek prostoru, pohybu, dobré a vyvážené stravy...,“ čtu potichu a myslím přitom na to maso v kapse.

Zvednu nenápadně knížku z klína a na těch pěkných školních kalhotách, co mi tak sluší, vidím obrovský mastný flek. Taky se mi z toho masa na nohu vymačkalo trochu tý omáčky, co v něm byla vcuclá.

S rukou položenou přes kapsu zase běžím na záchod.

„Ty ses pěkně přejedl, vidí?“ volá za mnou tatínek.

Snažím se to utřít, ale flek rozmazávám čím dál víc.

Zkouším přes kapsu přetáhnout košili, ale je dost krátká. Už už se chci vrátit do pokoje, když najednou na věšáku uvidím svůj svetr. Obléknu se do něj. Je dlouhý dost.

„Je ti zima?“ diví se babička. „Tak já přitopím.“

„Neleze na něj něco?“ diví se maminka. „Furt chodí na záchod, je mu zima.“ Sahá mi na čelo. „Není ti nic?“

Teď by byla dobrá příležitost odpovědět, že je mi špatně, abych nemusel zítra do školy. Jenže nemůžu, potřebuju jít s Johankou do sklepa.

Zavrtím hlavou.

„To máš z toho lítání venku až do večera,“ řekne zase maminka.

Nechtěla včera náhodou, abych šel ven a nesesedl u počítače?

Pak si zase prohlížím tu knížku a pak máme dorty a limonádu a tatínek mi dá od sebe napít piva.

„No, ještě mu dávej pivo, už takhle je mu špatně,“ říká zase maminka.

„To je dobrý na trávení,“ odpoví tatínek, zasměje se na mě a dá mi ještě trochu.

„Mami, pojď, probereme to vedle, Ondra se zatím podívá na pohádku,“ říká tatínek babičce.

Jdou se zavřít vedle do pokoje, ale já nevím, co tam probírají. Několikrát se jakoby náhodou ochomýtnu vedle těch dveří. Slyším něco o tom chudákovi klukovi, ale pak už nic.

To jsem já, ten chudák kluk? myslím si. Asi je jim taky nakonec líto, že jsem nedostal psa.

Pozdě odpoledne odjíždíme.

Doma pode dveřmi je zastrčený papírek s nápisem ONDRA.

Tatínek mi ho podá. „Máš tu nějaký dopis.“

„To je od Johanky?“ ptá se maminka. „Ten náš kluk už dostává milostný psaníčka,“ směje se. Vyvrátím zase oči. Nesnáším ty máminy vtipy!

Uvnitř toho přeloženého papírku jsou jen dvě věty: KDE JSI? TAK ZÍTRA PO ŠKOLE! J.

Večer na mě maminka volá do koupelny: „Až si svlečeš ty kalhoty, tak je hoď rovnou do pračky, až se vykoupeš, tak ji pustím.“

Drhnu si šamponem vlasy a přemýšlím nad tím, co babička myslela tím *chudák kluk*.

A teprve když si už v pyžamu vlezu do postele a zaposlouchám se do zvuku točící se pračky, vzpomenu si: V KAPSE U KALHOT JSEM MĚL TO MASO!

VÝLET DO SKLEPA

Plastový tác třískne o stůl školní jídelny a Johanka si ke mně přisedne. Ryju vidličkou v talíři a ani nezvednu hlavu. Je mi jasný, že všechny pohledy kluků ze třídy teď směřují ke mně.

„Ahoj,“ říká nadšeně.

„Čau,“ odpovím sotva slyšitelně.

„Tak dneska po škole, jo?“ ptá se tak strašně nahlas, že se začnu celý červenat.

„Hele, já nemůžu,“ odpovím schválně taky hrozně nahlas. „Zazvoním na tebe a domluvíme se pak,“ dodám strašlivě potichu a doufám, že to slyší jenom Johanka. Skláním se přitom nad talířem, aby nikdo nezahlídl, že hýbám pusou.

Pak se od ní odsunu pryč na volné místo. Urazí se a odejde k vedlej-
šímu stolu.

„Myslela si, že s ní půjdeš ven?“ smějou se mi kluci.

„Asi, ale já bych stejně nešel.“

„Johana miluje Ondru!“ vykřikuje Michal.

Vidím Johanku, jak se otáčí naším směrem.

„Johana miluje Ondru!“ vyřvává zase Michal tak, že to slyší půlka
jidelny. Zvláštěně přitom pitvoří hlas, aby byl ještě vtipnější.

„Johana miluj...“ ale tentokrát už větu nedopoví, protože mu na ob-
ličejí přistane sprška gulášový polívky.

„Michal miluje polívky!“ zakřičí Johanka podobně zpitvořeným hla-
sem a vyběhne z jídelny.

Šourám se pomalu domů. Když se za šňůrku přitáhnu k domovním
dveřím (nechce se mi sundávat klíč z krku), někdo mi sáhne na záda. Je
to Johanka!

„Proč jsi jim něco neřek?“

„Cože?“

„V tý jídelně, proč jsi jim něco neřek?“

„Aha, klukům. Nevím, jsou blbý.“

„Hm. Nebo seš blbej ty!“

Bez jedinýho slova jí zabouchnu dveře před nosem a utíkám nahoru.
Zastavím se až u dveří do bytu.

„Je pitomá!“

Pustím si počítač, ale najednou mě ta hra nějak nebaví. Přejíždím
myší po obrazovce sem a tam a myslím zase na ten sklep.

Rychle se napiju z kohoutku (to mamka nemá ráda) a prohlídnu kap-
su u mých mokrých kalhot, který jsou pověšený v koupelně na šňůře.
Maso někdo vyndal! Z lednice teda vezmu kus salámu a běžím ven.

Klíč na okýnku není a dveře do dvora jsou otevřený. Přeskočím zídku
a vidím Johanku, jak nakukuje do sklepního okýnka.

„Je tam, slyším ho,“ šeptá.

Zatajím dech a poslouchám. Zezdola je slyšet kňučení.

„Půjdeme tam!“ zavelím.

„Nemůžeme tam oba,“ napadne Johanku. „Kdyby nás tam zase někdo zamkl, nedostaneme se ven. Jeden z nás musí počkat tady, aby mohl kdyžtak toho druhého zase otevřít.“

Má pravdu, myslím si a mrzí mě, že mě to nenapadlo dřív. Nahlas řeknu jen: „Tak jo.“

„Kdo půjde?“

„Ty,“ vyhrkne bez přemýšlení Johanka.

Nechce se mi tam samotnému, ale ještě víc se mi nechce jí říct, že se trochu bojím.

„Tak jo,“ opakuju zase a přešlapuju na místě.

„Tak jdi,“ vybízí mě Johanka.

„Co tam mám vlastně dělat?“ ptám se a snažím se to celý trochu po-
zdržet.

„Koukni, jestli tam je, a prozkoumej ho.“

„Tak jo,“ řeknu už poněkoliťatý a seberu kámen a starý kýbl, abych mohl otevřít tu zástrčku. Dneska to jde docela zlehka, kámen ani nepotřebuju.

„Zapíšekej, až přelezeš k němu,“ šeptá Johanka.

Je tam trochu tma. V rohu vedlejšího odemčeného sklepa je několik naplněných krabic. Přitáhnu je k dřevěným laťkám, za kterými je další sklep a v něm to zvíře. I tentokrát je zamčený.

Zhluboka se nadechnu.

Tak jo, řeknu si už jen pro sebe a vydrápu se na krabice. Jenže když se zkouším nahoře zachytit okraje příčky, krabice se mi propadne pod nohama a já proletím mezi kompoty a marmelády. Několik skleniček se rozbije, jsem celý od marmelády a jedna noha mě začne pěkně pálit. Asi mi teče krev, ale v tý tmě nedokážu rozpoznat, co je džem a co je krev.

„Jsi v pohodě?“ volá Johanka polohlasem do přivřeného sklepního okýnka.

„Ale jo,“ houknu. „Zhroutilo se mi to tady.“

„Tak to postav znova,“ radí Johanka.

„Možná že tam ani žádný zvíře není,“ volám na ni.

„Ale je, lez!“

Ach jo, holky.

Rovnám zase krabice na sebe. Když na ně lezu znova, mám takový slabý nohy. I ruce se mi třesou, když se už podruhý zachytí okraje sklepní příčky. Tentokrát pode mnou krabice nepovolí a já se konečně vysápu nahoru a seskočím do vedlejšího sklepa. Žuchnu na zem.

„Pst, někdo jde!“ zavolá Johanka do okýnka.

Skočím do rohu za starou skříňku a ani se nehnu. Cítím, jak mi srdce bouchá až v krku. Strašně se bojím.

Do sklepa přichází nějaký člověk. Slyším odemykání. Dávám si ruce přes nos a pusu, aby nebylo slyšet, jak dýchám.

„Neboj se, hned ti otevřu,“ říká ten člověk a dojde ke krabici. Zní to nějak podivně. Jako by to nebyl člověk, ale kluk!

Otevírá víko a vytahuje něco malýho... To je štěňátko!

„Mrzí mě, že jsi tady, ale kdybys nebyl schovanej, tak by tě utratili a už by ses nikdy neprobudil, víš? Něco pro tebe mám!“

Co mu ukazuje, nevidím.

Pak ho bere do náruče a odnáší pryč. Buch. Dřevěný dveře se zavřou. Zámek neslyším.

Pořád zůstávám za skříní, nemůžu se hnout.

„Pojď honem ven,“ slyším volat Johanku jako z veliký dálky.

A pak se rozeběhnu. Rozrazím odemčený dveře a peláším pryč. Johanku u dveří na dvůr skoro porazím.

„Co děláš?“ diví se a valí na mě oči.

„Byl to kluk, viděla jsi?“

„Viděla. I toho psa. Je hezkej. Malý štěňátko. Šel s ním támhle na trávu, příkrč se, ať si tě nevšimne.“

Sedíme oba na bobku a pozorujeme kluka, o něco staršího než my, jak tahá malýmu pejskovi klacík z pusy.

„Proč ho tam schovává?“ ptá se Johanka.

„Nevím, říkal něco o utracení.“

„O utracení?“

„No, jako napořád, aby ten pes už nebyl. Viděl jsem to jednou v telce. Píchnou jim injekci a oni nic necítí. Pak už jsou mrtvý.“

„Myslíš, že by takovýhle štěňátko chtěl někdo zabít?“

„Nevím, asi.“

„Myslíš, že ho tady schovává, protože ho nemůže mít doma?“

„Nevím, asi jo.“

„Půjdeme za ním?“

„Za tím klukem?“

„No. Řekneme mu, že to o něm víme, a tak.“

„To je prdlý, ne?“

„Hm, asi jo. Tak tam přijdeme, jako že nic, a jen řekneme: Jé, to je hezkej pejsek! A pak se uvidí.“

„Tak jo, jdi první a řekni to,“ popostrčím Johanku, až přepadne z bobku na kolena.

„Au,“ vykřikne vztekle. Ten kluk si nás samozřejmě všimne.

„Jé, to je hezkej pejsek,“ řekne Johanka, ale moc přesvědčivě to nezní. Vyvrátím oči.

„Jo, to je,“ řekne kluk, sebere pejska a odejde na druhý konec dvorku.

„Hm, a máš to. Nebyl to moc dobrý nápad!“

„Pojď, jdeme za ním,“ řeknu a přeždu taky na druhý konec dvora.

„Proč mě pořád sledujete?“ chce vědět ten kluk.

„Hele, my tě nesledujeme. Jenom nás něco zajímá.“

„Co?“ diví se a hladí to svý štěňátko.

„On,“ ukážu prstem na psa.

Kluk nic neříká.

„Je tvůj?“ ptám se.

Kluk zase nic neříká, jen si přitahuje štěňátko pevněji k sobě.

„Tak je tvůj?“ ptám se znova.

„Jo, je můj,“ řekne kluk a přejde zase do dalšího rohu dvora.

Chodí po něm jako lev v kleci.

„Před náma nemůže jít do sklepa,“ šeptám Johance. „Prozradil by svou skrýš.“

Jenže my o té jeho skrýši víme, a on neví, že my to víme!

Vydáváme se zase za ním.

„Nechte mě už bejt!“ volá.

„My stejně víme, kde toho psa máš!“ vypálí na něj přímo Johanka.

Je vidět, jak kluk polkne a neví, co říct. Po chvílce ticha z něho vyleze:

„No a?“

„Můžeme to na tebe klíďo píďo říct,“ řekne Johanka tím holčičím hlasem, kterej nemám moc rád.

„Ale neboj, neřeknem!“ přidám se na stranu toho kluka a Johanka po mně švihne rozzuřeným pohledem.

„Teda jestli mi ho půjčíš,“ rychle dodám.

Kluk ho ještě několikrát pohladí, jako by se rozmýšlel, a pak ho beze slova podá mým směrem.

Chytnu pejska a on mě hned olízne. Nejdřív ruku a pak i tvář, když se k němu skloním.

„Taky to neřeknu, když mi ho půjčíš!“ (Johanka si ho chce totiž taky pochovat.)

Podám jí ho do náruče. Přitulí se k němu.

„Jak se jmenuje?“

Kluk pokrčí rameny.

„A ty?“

„Jirka,“ zašeptá.

„A kolik ti je?“ ptá se ho dál.

„Dvanáct.“

„Hm, nám je s Ondrou deset.“

„Dáme mu jméno?“ vyptává se Johanka.

„Třeba,“ odpoví Jirka a usměje se.

„Budeš se jmenovat Žužlíček,“ Johanka se taky usměje.

„Cože?“ zhrozím se. „Proč Žužlíček? Blbější jméno jsi už vymyslet nemohla!“

„Když on mně pořád žužlá ruku,“ brání se Johanka.

„No to teda ne! Dovedeš si představit, že na něj voláme Žužlíčku a někdo to třeba slyší?“

„Tak Čmuchaček,“ vymýšlí dál Johanka. „Pořád něco očuchává.“

„To jsou samý holčičí jména,“ říkám jí. „Víš co? Ať si Jirka vymyslí nějaký jméno, on ho přece první našel...“

Pak se zarazím.

„Odkud je vlastně ten pes?“ obrátím se na Jirku. „Kdes ho vzal? Našel?“

„Ne,“ kroutí hlavou Jirka. „Tátovi mého kamaráda se narodilo hodně štěstí a nevěděli, co s nima. Pokoušeli se je rozdat, ale jedno jim zbylo. Chtěli ho utratit.“

„Jako zabít?“

„No.“

„A jak?“

„To nevím, ale řekl jsem jim, že si ho můžu vzít.“

„A proč ho máš ve sklepě?“

„Máma psy nesnáší.“

„Myslím, že je lepší, když je ve sklepě, než aby byl utracený,“ prohláší rozhodně Johanka.

„Jak dlouho ho tam máš?“ ptám se.

„Dva dny,“ odpovídá.

„Přinesl jsem mu kus salámu.“ Vytahuju z pytlíku salám a podávám ho Jirkovi.

„To jsi hodnej, ale on salám nemůže, je malej.“

„Aha.“

„Vlastně jsme ani nevěděli, že je to pes,“ říká Johanka.

„Šli jsme to teprve dneska pořádně prozkoumat.“

Johanka si sundává a zase nandává gumičku do vlasů. Dělá to často, když přemýšlí.

„Myslím, že v tom sklepě sám být nemůže.“

„Já vím, jenže já ho nemám kam dát.“

„Tak je doma přemluv.“

„To nejde, už jsem se ptal několikrát!“

„Co kdybychom se zeptali my?“

„To ne, je to přece můj pes!“

„Já vím, ale my bysme se zeptali a ty bys ho měl třeba u nás!“

„To by pak ale už nebyl můj pes!“

„No, to asi ne, no. Asi by byl tvůj, ale jen trochu,“ říká Johanka.

„Jenže lepší trochu, než ho nemít, ne? dodávám.“

„Já ho budu mít!“ tvrdí Jirka.

„Jenže ve sklepě! A žádný pes nemůže být ve sklepě napořád!“

„Proč?“

„Protože by tam umřel v té tmě, jak by se bál.“

„No a taky by tam zmrzl, až bude zima,“ přesvědčuje ho Johanka.

„A taky by ho tam třeba někdo mohl zabít,“ vymýšlím dál já.

„Nebo prostě někam zahodit, kdyby se na to přišlo!“

„Tak dost!“ umlčí nás Jirka. „Jste jako nějaký prtousové!“

„Tak co?“

„No jo, tak se teda dnes každý z nás zeptáme a zítra se sejdeme a řekneme si,“ povzdechne si Jirka. „Ale musíme se pak pořád vídat, když bude u někoho z vás, abych ho viděl.“

„Jasně!“

„Ruku na to.“

Tiskneme si navzájem všichni tři ruce, aby byl Jirka klidnej.

„A teď to jméno!“

„Tak co, Jirko?“ obracíme se na něj.

„Do zítra něco vymyslím, teď už musím jít domů.“

„My s Johankou ještě nemusíme, nechceš nám ho tu nechat ještě venku?“

Jirka zaváhá.

„Dobře, ale musíte někam schovat klíč od sklepa!“

Odsuneme balvan o kus dál a pod ním vyhrabeme malý důlek. Do pytlíku od salámu (který jsem nakonec snědl sám) vložíme klíč a kámen přitáhneme zpátky.

Všichni tři se díváme na to místo.

„Vypadá to nenápadně,“ říkám.

„Fajn, tak tady vždycky bude. Mamka do sklepa stejně nechodí,“ uvažuje Jirka. „Klíč ani hledat nebude.“

„Měli bysme se dohodnout, kdo sem kdy přijde, aby pejsek ve sklepe nebyl dlouho sám,“ napadne Johanku.

Já musím být doma kolem šestý a Johanka má do sedmi klavír, ale vymluví se prý, že potřebuje jít dřív.

„Řeknu třeba, že někam odjíždíme... A zastavím se tu cestou domů,“ říká Johanka.

„Možná bych mohl utéct v noci,“ zauvažuje Jirka. „Až půjde mamka spát, nezjistí, že jsem pryč.“

„Nebudeš se bát?“ ptám se ho a žaludek se mi svírá jen při tý představě, že bych měl jít sám.

„Ne,“ vyhrkne. „Ale kdyžtak pojď se mnou,“ dodá.

No toho jsem se bál!

„Tak jo,“ vzdychnu. „Ale naši jsou někdy do půlnoci vzhůru, dřív než v jednu v noci nemůžu.“

„Dobře, tak ve dvě v noci se sejdem tady na dvoře.“

Kývnu.

„Možná bych taky mohla utéct,“ prohlásí Johanka.

„Pro holky je to moc nebezpečný,“ řekne Jirka. „Ale můžeš sem třeba zaběhnout ze školy o velký přestávce, až budeme venku na hřišti. Učitelka nás stejně moc nehlídá,“ řekne jí Jirka.

„Tak jo.“

„Musím už jít,“ prohlašuje Jirka a vypočítává: „Takže vy dva teď, Johanka večer po klavíru, my s Ondrou v noci, Johanka zítra o velký přestávce. Po škole se tady všichni zítra znova sejdem a řekneme si, co dál.“

Odchází, pak se otočí a zavolá: „Jo, a nezapomeňte se zeptat doma, vy dva.“ Zamává.

„A ty nezapomeň vymyslet to jméno!“ volá za ním ještě Johanka.

Zůstaneme s Johankou sami.

„Kdy musíš jít?“

„Za chvíli,“ odpoví.

„Ten Jirka je docela dobrej, vid?“ zeptá se.

Přikývnu a po chvílce řeknu: „Ale v noci se sám bojím, musím s ním jít já. To já bych klidně šel sám!“

Johanka se na mě usměje a pokývá hlavou. Co si asi myslí?

Hladíme oba štěňátko a ono se Johance vyčůrá na ruku.

„Fuj,“ otřepe se.

Poliju jí ruku vodou z její školní flašky a pak si dám trochu té vody do dlaně a pejsek to všechno slízá. Johanka se směje a přidá ještě trochu.

„Promiň za tu jídelnu,“ řeknu.

„To nic,“ zase se usměje.

A jak hladíme toho pejska, naše ruce se dotknou. Tak nějak jinak než normálně. A mně je asi trošku hezky a zároveň se přišerně bojím.

Bojím se v noci projít naším sklepem sám na dvůr!

ŠÍLENÁ ZPRÁVA

U večere přemýšlím, co říct našim, jak se co nejlíp zeptat, jestli si můžeme nechat doma to štěňátko. Když už otvírám pusku, předběhne mě maminka.

„Ondro, včera v noci jsem všela tvoje vyprané kalhoty a v kapse jsi měl něco rozmatlanýho. Co to bylo?“

„Nevím.“

„Ale já vím,“ nedá se odbýt maminka. „Maso z babiččiny svíčkový!“

„Asi,“ řeknu.

„Jaký asi? Přece víš, jestli sis dával, nebo nedával do kapsy maso!“

„Asi jo.“

„Proč to dáváš do kapsy, prosím tě?“

„Já už to nemohl sníst!“

„A proč to neřekneš? Táta by to dojed!“

„Řekl jsem to. Říkali jste, že to mám sníst, že to zkožlavý není.“

„Tak asi nebylo. Rozhodně lepší to sníst než dávat do kapsy! Teď máš zničený kalhoty!“

Jenom pokrčím rameny a přemýšlím, jestli je teď ta správná chvíle zeptat se na psa. Nakonec to ale přece jen zkusím.

„Můj kamarád má malý štěně,“ začnu opatrně.

„A ty bys chtěl taky štěně,“ řekne tatínek.

Kulím na něj oči. Jak na to přišel?

„A nekul na mě ty oči!“ Utře si ubrouskem pusu od špaget a pak pokračuje: „To už jsem dlouho neslyšel. Já bych rád, Ondro, ukončil tyhle hovory jednou pro vždy. Pes prostě nebude, ať se snažíš jakkoliv. Myslím, že důvody jsem ti už několikrát vysvětlil. Snad už jsi dost velký, abys to pochopil!“

„Asi není, když si rve maso do kalhot,“ utrousí maminka.

Dál jíme mlčky.

„Vzal bych ho k sobě do pokoje... Vůbec by nikomu nevadil!“ po chvílce špitnu. Poslední pokus.

„V tvém pokoji potřebujeme místo pro někoho úplně jinýho,“ vyhrkne našťvaně tatínek a maminka upustí vidličku.

„Myslela jsem, že jsme se domluvili, že mu to řekneme až zítra v klidu, a ne takhle před spaním,“ zlobí se.

„Promiň, ujelo mi to, nemá mě pořád točit s tím svým psem!“

Co mi řeknou až zítra v klidu?

„Co mi řeknete až zítra v klidu?“

„Víš co, řekni mu to sám, když jsi to takhle hloupě nakouzl,“ říká maminka a odchází od stolu.

Zůstaneme s tatínkem sami. Valím na něj oči, ale on na to tentokrát vůbec nic neřekne. Rýpá se vidličkou v talíři a mlčí. Poposedávám si na židli a čekám. Nic se neděje.

„Co mi řeknete zítra v klidu?“ zeptám se znova.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.